

מ"ת 7597/02/19 - מדינת ישראל נגד עדנאן אבו ראס

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

מ"ת 7597-02-19 מדינת ישראל נ' אבו ראס(עצור בפיקוח)

בפני	כבוד השופטת יסמין כתילי-מני
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	עדנאן אבו ראס (עצור/אסיר בפיקוח)

החלטה

זוהי בקשה לעיון חוזר, ובה עותר המבקש לצאת לעבודה.
ביום 19.2.19, הוגש כנגד המבקש כתב אישום בגין עבירות נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף כאשר רישיון הנהיגה פקע בשנת 1997, נהיגה ללא פוליסת ביטוח, נהיגה בקלות ראש, נהיגה במהירות בלתי סבירה ואי ציות להוראות שוטרים.
בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.
ביום 28.2.19, נעצר המבקש עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני.
ביום 29.3.19, הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר שהינה זהה לבקשה המונחת בפניי.
ביום 11.4.19 דחייתי את בקשתו של המבקש וקבעתי כי העתרות לבקשה יהיה בה כדי לרוקן מתוכן את תכלית המעצר.
באותה החלטה אישרתי פתיחת "חלון התאווירות" מידי יום בין השעה 10:00 עד 12:00, וזאת נוכח נתוני מקום מעצר הבית. כאמור, המבקש עותר לצאת לעבודה מידי יום בחברת בניין בקרית שמונה בין השעות 5:00 ל- 19:00.
את בקשתו, נימק המבקש בחלופת זמן ניכר מיום מתן החלטת המעצר וחשיבות יציאות המבקש לעבודה לצורך פרנסה. המבקש הדגיש כי תנאי המעצר לא הופרו כלל.
המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה בצינה כי המשיב שוהה במעצר אך מזה כארבעה חודשים ולטעמה לא מדובר בחלופת זמן ניכר. המשיבה הוסיפה כי פתיחת חלונות נועדה למקרים חריגים. המשיבה הדגישה כי נשקפת מסוכנות גבוהה מהמבקש וכי יש להעדיף את האינטרס הציבורי בהגנה על שלום הציבור.
סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, קובע כדלקמן:
"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

לטעמי, במקרה שבפנינו, לא התקיימו התנאים שמצדיקים עיון חוזר בהחלטת המעצר. אנמק.
המבקש נעצר אך ביום 28/2/19, כאשר ביום 11/4/19, נפתחו חלונות לצורך התאווירות, כך שלא מדובר בחלופת זמן ניכר מאז מתן ההחלטה. כמו כן, המבקש לא הצביע על שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בהחלטה. הפגיעה הכלכלית הכרוכה במעצר היתה ידועה למבקש ועמדה לנגד עיני בית המשפט ביום מתן ההחלטה, כך שאין לומר כי נתגלו עובדות חדשות או נשתנו הנסיבות.

בדיון שהתקיים ביום 13/6/19, הפנה ב"כ המבקש להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 3593/19 קומבז נ' מדינת ישראל מיום 11/6/19 (להלן: "עניין קומבז"), לפיה בית המשפט התיר לעצור בפיקוח אלקטרוני לצאת לעבודה. הסנגור המלומד הביע תמיהה באשר לעמדת המשיבה בצינה כי המשיבה מתייחסת לעצור בפיקוח אלקטרוני כעצור "לכל דבר ועניין". הסנגור ביקש לראות בהחלטה בעניין קומבז כהחלטה המבטלת הלכת בית המשפט העליון בעניין מעמדו של עצור בפיקוח אלקטרוני. ולבסוף, טען הסנגור המלומד כי בתי משפט במחוזות שונים בארץ נוהגים לפתוח חלונות התאווירות במסגרת ההחלטה (הראשונה) למעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי על בתי המשפט במחוז נצרת לאמץ החלטות של בתי המשפט במחוזות אחרים והחלטות בית המשפט העליון.

כאן המקום לציין כי תמיהתו של הסנגור המלומד באשר למעמדו של עצור בפיקוח אלקטרוני אינה ברור כלל וכלל, וזאת לנוכח הוראות החוק ופסיקת בית המשפט העליון.

בבש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל (28.2.16) (להלן: "עניין זידאן") נקבע:

"בהקשר זה ולענייננו יאמר, כי אף שהעורר אינו עצור מאחורי סורג ובריח, מעמדו הוא של עצור עד תום ההליכים, והוא אינו בגדר מי ששוחרר לחלופת מעצר. כידוע, מאז שבא לעולם התיקון בחוק המעצרים בעניין הפיקוח אלקטרוני על עצורים לאחר הגשת כתב אישום, האיזוק האלקטרוני אינו עוד בגדר חלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, על אם מעצר לכל דבר ועניין, על כל המשתמע מכך..."

אשר להחלטה בעניין קומבז, הרי שמלבד שלא מדובר בהחלטה המשנה את הלכת בית המשפט העליון, הרי שלטעמי לא ניתן ליישם אותה החלטה במקרה שבפנינו, זאת נוכח השוני המהותי בנסיבות המקרה.
המבקש בענייננו שוהה במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני אך מזה ארבעה חודשים כאשר מדובר שתלוי ועומד נגדו שני מאסרים מותנים. המבקש הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו כך שחזקת החפות אינה רובצת לפתחו. בעניין קומבז, דובר בעצור צעיר נעדר הרשעות קודמות אשר שהה במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני במשך 8 חודשים. באותו עניין אף הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן המלמד כי המבקש נמצא בהליך שיקומי וכחלק מההליך השיקומי הומלץ על שחרור העצור בתנאים והסרת הפיקוח האלקטרוני. זאת ועוד באותו מקרה דובר במקום עבודה הסמוך למקום מעצר הבית שאינו מצריך נסיעה. לעומת זאת, לחובת המבקש בענייננו רשומות 31 הרשעות קודמות, מתוכן 20 הרשעות בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ושתי הרשעות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. כמו כן, כנגד המבקש תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים שהינם ברי הפעלה. לכל אלה יש להוסיף כי המבקש הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו כך שחזקת החפות אינה עומדת לזכותו והמסוכנות הנשקפת ממנו שרירה וקיימת. יציאת המבקש לעבודה במרבית שעות היום כאשר מקום העבודה מרוחק ממקום המעצר מצריך נסיעה יש בה כדי לרוקן מתוכן תכלית המעצר ולסכל אפקטיביות הפיקוח.

אפנה שוב לעניין זידאן בו קבעה כב' השופטת ברון כדלקמן:

"כפי שברור שמי שעצור מאחורי סורג ובריח לא ניתן לאפשר את יציאתו לעבודה, בה במידה הדעת נותנת כי מי שעצור באיזוק אלקטרוני לא ניתן לאפשר לו לשהות מחוץ למקום הפיקוח למטרה זו, לא כל שכן מקום שמדובר בבקשה לצאת מתחומו למספר שעות רב כל כך. סבורתני כי יציאה ממקום הפיקוח לפרק זמן ממושך, להבדיל מפתיחת "חלונות" באישור בית המשפט כגון לצרכי התאווירות, סידורים רפואיים או הגעה לדיונים בבית המשפט, חוטאת למטרת הפיקוח וסותרת את עצם היותו של המפוקח בסטטוס של עצור עד תום ההליכים..."

לאור האמור לעיל, משלא חלף זמן ניכר ובהעדר קיומם של נסיבות ו/או עובדות חדשות, ובשים לב לעובדה כי מדובר בעצור ולא משוחרר בתנאים, ולנוכח המסוכנות הנשקפת ממנו המחייבת תנאי פיקוח אפקטיביים, הבקשה לעיון חוזר נדחית. העתק מההחלטה (נימוקי ההחלטה מיום 14/6/19) יישלח לצדדים.

54678313

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ט, 16 יוני 2019, בהעדר הצדדים.